

meler. Denne Omskrivning, Udvalget har tilladt sig at foretage af § 6, første Stykke, indeholder ikke nogen egentlig Realitet. Derimod maa vi henlede Opmærksomheden paa det, som foreslaas optaget i et andet Stykke af vor § 6, idet vi der have optaget et lille Brudstykke af Maskinbeskyttelsesloven af 12te April 1889 § 4, andet Stykke, i hvilket det bestemtes, at Børn og unge Mennesker under en vis Alder ikke maa benyttes til selvstændigt at passe Dampkedler eller Maskiner, som ved Anordning ere betegnede som farlige, ej heller til at udføre Arbejde med Maskiner, som udkræve særlig Forsigtighed, og heller ikke til Arbejde ved Maskiner, medens disse ere i Bevægelse, medmindre dertil benyttes særlige dertil egnede Redskaber. Vi have ønsket denne Bestemmelse optagen i nærværende Lov, fordi Maskinbeskyttelsesloven kun hjemler Beskyttelse til visse Arter af Maskiner, medens vi ved at optage Bestemmelsen i denne Lov opnaa, at ogsaa haand-drevne Maskiner høre til dem, for hvilke Beskyttelse gives. Dernæst har Udvalget enstemmig ønsket en Forhøjelse af Alderen 16 Aar fra Loven af 1889 til 18 Aar. Vi have ønsket det dels for ikke at have flere forskellige Slags Aldere i Loven end nødvendigt, men ogsaa af den Grund, at vi i og for sig anse det for forkasteligt at anvende saa unge Mennesker til saa farlig Gerning. Indvender man derimod, at det er Lærlinge, som skulle oplæres til disse Erhverv, tillader jeg mig at henlede Opmærksomheden paa, at det kun er en *selvstændig* Pasning af Maskiner, som vi forbyde, men ikke, at den paagældende deltager i Arbejdet, naar han ikke gør det paa egen Haand. Med denne Begrænsning tror jeg Forslaget kan forsvares baade fra Arbejdsgivernes og fra Lærlingenes Standpunkt som meget rigtigt og human.

Jeg kommer saa til det meget kildne Punkt i Lovforslaget, Bestemmelsen om Barselkvinden. Det er et af de Punkter, hvortil min og til fleres store Overraskelse den ellers saa store Enighed i Udvalget er bristet. Jeg skal først omtale den ændrede Paragraf, som det store Udvalgsflertal har foreslaaet. Regeringen havde foreslaaet § 7: „Kvindelige Arbejdere maa før og efter deres Nedkomst ikke arbejde i alt 5 Uger; af disse skulle mindst de 4 være efter Nedkomsten, hvad der ved Indtrædelse paa ny i Arbejde skal bevises ved Erklæring fra Fødselshjælperse eller Læge.“ Der blev ved første Behandling indvendt adskilligt mod denne Paragraf, navnlig mod Beskyttelsen før Fødselen, hvilken man

ansaa for noget vanskeligt at kontrollere. Der blev overhovedet og navnlig inden for Udvalget indvendt adskilligt — og adskilligt vægtigt om end maaske ikke aldeles afgørende — mod overhovedet at opstille en vis fast Tid, inden hvilken det skulde være forbudt Barselkvinder at gaa i Arbejde efter Fødselen. Det lykkedes derfor i Udvalget at blive enig om den Affattelse, som nu er foreslaaet af Udvalgets Flertal, ved hvilken vi bestemme, at „kvindelige Arbejdere maa efter deres Nedkomst ikke indtræde i det i nærværende Lov omhandlede Arbejde, før de ved Lægeattest godtgøre at kunne gøre dette uden Skade for deres og Barnets Sundhed.“ Vi give den almindelige Regel, at Lægen skal give Attest, og det kan ske 8 Dage, 14 Dage eller 4 Uger efter Nedkomsten, alt efter de forskellige Kvinders Konstitution og efter det Arbejdes Beskaffenhed, vedkommende skal gaa ind i. Vi bestemme dernæst, at „for saa vidt Lægeattesten udstedes af en offentlig ansat Læge, bliver den at udstede vederlagsfrit.“ Og endelig bestemme vi i 2det Stykke, at „den Hjælp, der ydes af det offentlige i Tilfælde af Trang, opstaaet som Følge af Bestemmelserne i denne Paragraf, skal ikke have Fattighjælps Virkninger over for den paagældende.“ Med dette mente i Virkeligheden det overvejende Flertal i Udvalget at stille alle Parter tilfreds. Det viste sig imidlertid, at nogle ikke syntes om Bestemmelsen i denne Skikkelse, og jeg skal nu overlade til det ærede Mindretal selv at begrunde sit Standpunkt. Ligesom det kom overraskende, at de Herrer have taget det Standpunkt, maa jeg sige, at jeg heller ikke kan finde, at deres Forslag om Udelukkelse af Paragraffen er fornuftig eller rimelig, men jeg skal vente med at udtale mig yderligere om dette Punkt, indtil jeg har hørt Begrundelsen fra det ærede Mindretals Side.

Ændringsforslaget Nr. 30 til § 8, er kun redaktionel. Det er blevet sagt os, at de kvindelige Arbejdere ere blevne fornærmede over, at de ere blevne stillede i Forgrunden som dem, der skulle holdes adskilte fra Mændene; vi have da søgt at finde en mindre krænkende Affattelse. Vort Ændringsforslag Nr. 31 til § 9 om en forandret Affattelse af Paragraffen, er ligeledes redaktionel og bygget paa sproglige Hensyn. Jeg kommer saa til Lovforslagets § 10, Helligdagsparagraffen. Jeg minder om, at ifølge den nuværende Helligdagslov af 1ste April 1891 er Arbejde i industrielle Virksomheder forbudt paa Folkekirkens Søn og Helligdage efter Kl. 9 Morgen. Ar-